

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	334
Land:	Sudan
Kilde:	Lifos
Titel:	Internflyktingars situation i Khartoum
Udgivet:	19. oktober 2015
Optaget på baggrundsmaterialet:	20. oktober 2015

2015-10-19

Internflyktingars situation i Khartoum

Lifos översättning baseras på uppgifter från en internationell organisation i Sudan. Organisationen har ombetts att besvara frågor rörande internflyktingars situation i Khartoum, se nedan.

Hur ser situationen ut för personer från Abyei, Darfur, Södra Kordofan och Blue Nile som är bosatta/lever i Khartoum, inklusive försörjningsmöjligheter, tillgång till offentliga tjänster och sjukvård?

När det gäller (åter)utfärdande av *Identification Document pertinent to National registration* kan alla medborgare registreras i sina respektive delstater i enlighet med nationella förfaranden som antagits av Sudans regering. Systemet för registrering är etablerad i alla delstater och är numera i elektronisk form. Dessutom kan internflyktingar från olika delar av Sudan erhålla nödvändiga handlingar i Khartoum. De stora problem som ändå finns för internflyktingar gällande nationella registreringstjänster (registrering av nyfödda, återutfärdande) är följande:

- 1) regeringens kapacitet att ge tillräcklig service för att täcka behoven på landsbygden samt i konfliktområden.
- 2) internflyktingars faktiska tillgång till de nationella registreringskontoren, och dessas begränsade mobila enheter, för att få viktiga handlingar.
- 3) brist på specifika registrerings- och dokumentationstjänster riktade mot särskilt utsatta individer, innefattande ensamförsörjande kvinnor, handikappade, äldre etc.

Detta är reella hinder för internflyktingar från Darfur; liksom för de i Blue Nile, Abyei och Kordofanregionen, som består av delstaterna Södra Kordofan, Västra Kordofan samt Norra Kordofan (som även omfattar Nubabergen).

Darfurier som bor i Khartoum å andra sidan har relativt lättillgänglig åtkomst till registreringskontor. Frågan om nationell registrering för darfurier bosatta i Khartoum är därmed inte ett lika allvarligt skyddsproblem

i jämförelse med situationen i områden utanför huvudstaden. Med tanke på att ett (okänt) antal internflyktingar behöver (åter)utfärdande av (förlorade) handlingar eller erkännande av förändrade familjeförhållanden (d.v.s. födsel, dödsfall, äktenskap) är avsaknaden av handlingar ett hinder i deras tillgång till grundläggande myndighetstjänster, däribland hälsovård och utbildning. Det skapar även ett antal rättsliga hinder, bland annat sådana som rör medborgerliga rättigheter och, i synnerhet, mark- och egendomsfrågor.

Riskerar personer från ovan nämnda områden övergrepp, trakasserier, allvarlig diskriminering eller andra problem vid vistelse i Khartoum? Kan skillnad i detta sammanhang urskiljas vad avser personer av arabiskt och icke-arabiskt ursprung?

Det är inte lämpligt att bedöma fysiskt skyddsbehov för internflyktingar från Darfur ur ett generellt perspektiv. Internflyktingar från Darfur betraktas inte, och behandlas inte, som en befolkningsgrupp av regeringen. Däremot finns det särskilda grupper bland internflyktingarna från Darfur som löper förhöjd risk. Vad som noterats är att internflyktingar, oavsett om de är från Darfur, Blue Nile eller regionen Kordofan, kan vara föremål för en högre nivå av övervakning samt oproportionella reaktioner från Sudans säkerhetsstyrkor i Khartoum. Dessa regeringens åtgärder kan förstås härröra från oro för konflikten med rebellstyrkor samt olika klientvister som äger rum i de tre regionerna.

Följande darfurier och internflyktingar, som är del av särskilda kategorier, anses ha ett förhöjt behov av fysiskt och legalt skydd i Khartoum och övriga Sudan:

- 1) personer som tillhör etniska grupper såsom zaghawa, fur eller masalit, på grund av deras reella eller tillskrivna stöd till rebellgrupper.
- 2) personer som är eller uppfattas vara aktiva deltagare i eller anhängare av rebellgrupper.
- 3) personer som av regeringen misstänks tillhöra rebellgrupper.
- 4) familjemedlemmar och släktingar till personer som påstås tillhöra en rebellgrupp.
- 5) personer som uttrycker oppositionella åsikter (studenter är ofta utsatta i detta hänseende).

Dessutom är det mycket viktigt att påpeka att Sudans regering inte erkänner förekomsten av internflyktingar i Khartoum. Inga läger är tillåtna och internflyktingar avskräcks fysiskt från att ansluta sig till redan existerande bosättningar. Därför får internflyktingar från Darfur samt regionerna Blue Nile och Kordofan som bor i Khartoum inte humanitärt bistånd eftersom det internationella humanitära samfundet systematiskt vägras tillträde till dessa utsatta befolkningsgrupper. Medan många av de som flydde till Khartoum för flera år sedan någorlunda har lyckats integrera sig i Khartoum (bortsett från de ovan nämnda grupperna) är den nyaste vågen av internflyktingar från Darfur och *Protocol areas* i stort sett osynliga och extremt sårbara. De

är i avsaknad av det skydd och den hjälp de behöver. Dessutom förblir nivån vad gäller hotelser en realitet och det finns gradskillnad och ojämlikhet mellan internflyktingar och värdsamhället.

Med tanke på att landet har socioekonomiska problem, särskilt sedan separationen från Sydsudan i mitten av 2011, har samhällets absorptionsförmåga på landsbygden och i städerna minskat betydligt. Fattigdomen och bristen på resurser gör samexistens allt svårare med spänningar och diskriminering som resultat, trots många initiala och goda intentioner från lokalbefolkningen att hjälpa internflyktingarna.

Finns det andra särskilda grupper av internflyktingar/internflyktingar med särskild profil som riskerar att utsättas för övergrepp i Khartoum?

1) en darfurier som flydde från Darfur på grund av striderna där och som bodde i Khartoum under några år utan att uppleva några problem innan denne kom till Israel av ekonomiska skäl.

Det har observerats att darfurier som flyr från Darfur till Khartoum har upplevt allvarliga kränkningar och var sannolikt mer i sökljuset på ursprungsorten. Skyddsriskerna de löpte i Darfur kan dock åtfölja dem till Khartoum.

2) en darfurier som flydde från Darfur direkt till ett annat land (Egypten, Libyen, Israel) utan att bo i Khartoum eller någon annanstans i Sudan.

Med tanke på att humanitärt bistånd inte ges internflyktingar från Darfur i Khartoum kan de som saknar familjemedlemmar eller släktingar inte bo i Khartoum med upprätthållen levnadsstandard och värdighet. Medan de flesta darfurier är internt fördrivna inom Darfur har de darfurier som flyr sitt hemland gjort det vid extrema omständigheter och för att den säkerhetsrisk de löper i Darfur också följer dem till Khartoum. Det antas att de inte kan upprätthålla ett värdigt liv i Khartoum.

3) en darfurier som flydde från Darfur och som utsattes för diskriminering/förföljelse (även frihetsberövande) på grund av sin etniska bakgrund/darfuriska härkomst och sedan flydde landet.

Darfurier som upplevt förföljelse i Darfur kan inte bo i Sudan eftersom deras identitet registrerats och finns kvar oavsett var i landet. Följaktligen kan personer med sådan särskild profil inte bo i Khartoum.

Sammantaget har de omfattande effekterna av en långvarig konflikt i Darfur och Sydsudans utbrytning påverkat hela landet negativt. För närvarande är Sudans och Khartoums kapacitet att möta den humanitära krisen mycket låg, särskilt eftersom antalet internflyktingar fortsätter att växa och andra konfliktdrabbade befolkningar också kräver uppmärksamhet. Samtidigt har

förlusten av oljeintäkter sedan mitten av 2011 skapat ekonomisk kris i landet.

Med hänvisning till den roll som det internationella humanitära samfundet har innefattar dess operationella kontext flera utmaningar:

- 1) osäkerhet begränsar humanitära insatser i många regioner med stort antal internflyktingar.
- 2) offentliga förfaranden leder till stora åtkomstbegränsningar, särskilt gällande skyddsinsatser.
- 3) På grund av regeringens bristande erkännande av internflyktingar i Khartoum nekas tillträde systematiskt.

Varje diskussion om tillämpning av internt flyktalternativ (IFA) och/eller internt omplaceringsalternativ (IRA) för Sudan skulle behöva beakta en mängd olika aspekter relaterade till den långvariga konflikten såväl som den socioekonomiska och politiska situationen som har lämnat 1) många interflyktingar utan hjälp och utan skydd i hela landet, 2) värdsamhällen och lokala myndigheter alltmer oförmögna och/eller ovilliga att agera, 3) det internationella samfundet med resursbegränsningar i en miljö av ökande inskränkningar som påverkar humanitära insatser.